

אות היים

ונוסח יתעוררו שניהם ויהי גוף אי וזה ראוינו צעירנו צעיר הזאת עכ"ל
וזהו כעין אלו שראיתי בקי ויען. שוב ראיתי צוה"ק פ' וילא (דף
קכ"ז ע"א) דל"ל מלחן אמת א"ל מלחסי אלקא אלא (פ"י דרך אמת
דהיינו ארץ מלח אמת והוא ז' חלקי תבל כפי המבואר בצוה"ק ויקרא
דף ט' ע"ב עיי"ש דכולהו ציוצוא צר דלחין עילחין ואלחין תחלחין.
והיינו שהצוה"ק גילה צוה שיש דיוורן לנעם צבדור נגדנו והוא ארץ
אנעריקא שלא ידעו העולם מיוצא זה רק לחכו"ל צוה"ק נגלה מקור
ה' ליראיו צרות קדשם) א"ל והנחן אית צני נשא אמת חין וזרעין
ומלדן מניי צחצח אחרת נשניין מיכאלי (פ"י דרך אמת כי צחצח
אחרת צני ראשים כנז צוהר צרחשית כח"י שאינו צדפוס) וצחצח
מלחין לין לזוהר חדש (ד' וויכילא דף י"ג ע"ב) עכ"פ נראה מה שיש
צוה"ק אכשם צני ראשים :

אך לענין תפילין חין כ"מ דהא גם נדיפה חייב צמלות צעודו מי וקיים
וחייב כ"א צמלות תפילין והגם דצ"ס שם לא קיימו להלכה ולא
מקמי האידך הוא לענין תפילין ולא איפשטו האצטע"ל דפליגו ואולי י"ל
נוסח דאורי דנדיפה הוא וממילא לא יגיע לחיות י"צ חדש מכ"ש שלא
יגיע לשנה ה"ג ע"כ לא קיימוהו להלכתא לגבי תפילין שם. וי"מ הרי
אמרו בחוקי חולין (נ"ב ע"ב) דלדס אית ל"י מולא וחי עכ"פ ספק
הוי כיון דלא נפשו האצטע"ל דפליגו וק' דאורייתא דנ"ע דתפילין
לחומרא ולריב"י להניח צני ראשיהן. וגם י"ל אי איתיליד כהנך שראיתי
בווען כיון שהתפילין הם לכוון לשעצד תאות ונוחצות לצנו לעצודתו
ית"ש כח"ש צש"ע לעיל (ק"י ב"ה סעי' ה') צשס רצונו יונה וכיון שיש
לכס לכ"א ראש צפ"ע ולצ צפ"ע והושב כ"א לפי מחשבותיו וילרי מעללי
איש ע"כ יש קצרא ג"כ סלדיכן להניח כ"א תפילין על ראשו ועל ידו
השנאלית שיש לכ"א וכ"א ככ"ל. שוב ראיתי צוה"ק צית ילחק להגאון
ומצב ז"ל (ח"ב מ"ד ק"י ל"ע חות"מ) עיי"ש מה שבי מהך עוצדא
הנז' דווען דשני ראשים היינו צני גופים עד הכרך [וכי ששמע מה
והגידו לו (צנעות) שהי' שני עלמות וצמלות זכרים הי' שם ככ"ל אך
לא הי' אז כ"מ לדינא כי הי' נכרים כנז] ואם לא יארע כזאת צני
צדית צתפילין ככ"ל ועיי"ש שפלפל צוה לענין כמה דצרים אצל לענין
תפילין לא כי כלל (צצית ילחק) שם והכלע"ד כחצתי צעה"י :

(יד) עיקרי השער. צענין אס לריכין לרחוץ ידיו אחרי קשירה תפילין
ש"ר נוסחת סנגע צענדות ראשו צשעת הקשירה וההידוק.
אעתיק צנה מה שהצתי למופלג אי כ"י. ע"ד שכהצת על הפומ"ג אורי
(ק"י קס"ב צח"א ק"ק י"ד) סלדיך ליוהר שלא ליגע כלל צענדות ראשו

כסיתם תפילין ש"ר לפי"ד תנוג"א שם דגם זנגיעה צלצד צלי מחכך
 חחת הסערות ג"כ לריך נטילה והציאו צו"ת לצושי מרדכי לידידו
 הגאון ממאל שלי"ט עיי"ק שכתב בזה. והנה זה כונה אמרתי על
 דברי הפמ"ג אלו הגם כי הנני נזהר בעה"י אחרי הנחת תפילין ש"ר
 לרחוץ ידי וכוננהג אצותיי ודעותיו. אונסם אם לדין יש תשובה לדי הפמ"ג
 די"ל דמה שבושין ללורך המורה לא הוי דינו כנגע במקומות הנוכחים
 שילטוך נטילה וראיתי הוא מש"ע יו"ד (ק"י רס"ה קע"י חי) דל"ל
 לבקורות ערות הקטן צשעת צרכת הנוילה ועיי"ק צש"ך (ק"ק י"ח) וגם
 שם ציו"ד (ק"י רס"ז קע"י י"ג) וצש"ך שם (ק"ק כ"ד) וצציאור הגר"א
 (ק"י רס"ה ק"ק ל"ח) עיי"ש ויי"י מ"ש לעיל צדצרינו (ק"י כ"ה ק"ק
 י"צ) ועדיין קשה לענ"ד מה דחילקו ב"ן ערות קטן שאינו ראוי לציאה
 הילכך א"ל לבקורות הלל עכ"פ תיפוק להו דהוא מקומות הנוכחים שהם
 מלאים וממולי זיעה וכונצור צש"ע (אוי"ת ק"י די קע"י י"ח) וכ"ש
 במקומות הנוכחים בזה צילדים שהם מולופים צחולות וצכרים ושם
 מלא זיעה ציותר ואיך יתפוס העלה צשעת צרכה ולדעת הגר"א שם
 הוא מוכרח לתפוס צשעת הצרכה כדי שלא יהי עוצר לעצירת
 א"ל ודאי כיון דהוא ללורך המורה וא"ל צאופן אחר ע"כ א"ל נטילה
 ידיו מוסס ומקומות הנוכחים וכן ה"נ צתפילין שכי צקשיתם והדיקתם
 שהוא ללורך המורה א"ל נטילה ואין לחלק דעכ"פ אחר הקשירה
 ש"ר ילערכו כו"ש גם שם צקידורים דהמורה ינקס ידיו קודם אשר
 ק"דש מוסס כצוד הצרכה ז"ל רק חומרא צעלמא מוסס סנראם לפעמים
 לכלוכי דם והפריעה על הידים וגם זה אינו מדינא כלל ליעול ידיו
 אצל צתפילין שאין ניכר אח"כ ליכלוך צודאי א"ל קום נטילה ועיי"
 צדצרינו צאות שלום (ק"י רס"ד ק"ק י"א אות ז' וצק"י רס"ה ק"ק י"ע)
 ולענינו הנה כ"ז כתצתי ללמד זכות על צכ"י שאין מחזירים ליטול
 אחרי קשירת תפס"ר. וגם המוככים ידיהם צכותל אחרי הנחת ש"ר
 זה לא הוי כע"י לתפלה דמו"כ אם הוא לריך נטילה דהוי כנגע
 צמקומות הנוכחים א"כ לריך מים דוקא ולריך לחזור אחר מים עד פרקה
 כונצור צש"ע או"ח (ק"י ל"צ קע"י די) ושם קמוך לציאה"כ או לציאה"ד
 יוכל למלא מים. או דל"ל מדינא וכנ"י [וראיתי ללדיק אי ז"ל שהי
 כוסג לכרוך ידיו צמטפת צעקותו ההידוק צתפילין צרלועות צצראשו
 וממילא לא היי כועל ידיו אח"כ אך לאו כ"ע זהירי בזה וגם א"ל
 לכ"א ליזהר בזה שיהי לו מטפת נקי ושיוכל לעשות ההידוק היעצ
 על ראשו גם צהפסק המטפת צעשיית ידיו]:

שוב ראיתי צאשל. אצרהם (להגה"ק מבוטשחש ז"ל) (על או"ח) צק"י
 די כי מזה דמקומות הנוכחים צקטן א"ל לנטיי אח"כ ולא ידעתי
 ענינו. והעם שכי צרמו לכל המקודש מחצירו וכו' אינו עפ"י פשוט
 ההלכה כלל וגם הראי שצציא מערות קטן צשעת הצרית (הצרית) זה
 כצד כתצנו דשאני מוסס למלותו כן הוא וממילא אין רא"י שוב כי
 שם

(מו) השער ממצחו עד סוף המקום שמוחו של תינוק רופס:

אות היים

כס צ"א ד"ל דלועות דתפילין שמהדקן וגם הזיעה שמתחילין הוי כמקומות המגולין דל"ל לרחוץ עכ"ל וכ"ע צעעס זה דהא הדריך לכקות שם צבוע וגם צטלית על דלועות והוי כמקומות המוכסים גם צ"א ומהדורא הניחא הציא רח"י צעס הגאון המוצהק מהר"ם מרגליות ז"ל דמומגעו ראשו צלי חיכוך חין קפידא והר"י מכסוי יד צראשו ופקפק שם קלח ולא אדע נודע לא העיר דלולי מיירי בשמכסה ראשו צכל ידו היינו צבוע וצבוע על הראש ונוש לכקותו חצל פס ידו הוא חינו מונח על ראשו ואינו כוגע צו וא"ל נעילה ממיכל וכן יס עוד לדחיה דמיירי כסידו ומכסה צצגדו של היד וכיולא ואין להאריך:

(מו) **הישער** נסתפקתי לדבר השכיח צכמה חנסיס טיש להם קרחה צראש שקורין גלח"ט קאפ"ף צלי שער כלל צחלק הראש לפניהם צמקום הנחת תפילין ומה יעשו ואיך ידעו לשער מקום הנחת תפילין ומהחלת השער והנה חס היי להם ונקודם שערות כשאר כל אדם ואח"כ כשרו השערות ונשם שגמורו ונעשו ונקום התחלה עיקרי השער לומעלה וזה צראשן כראש ומסתבר שצכ"ז יניחו התפילין עד המקום שהיי שם התחלת השערות ונקודם וכדלמור"י צמנחות (ל"ז ט"ז) צמקום תפילין ש"ר מקום שבושה קרחה פירש"י טיש צו שיער ואם מורעו עושה קרחה עכ"ל ופשוט דלכלל כל אדם משערין ואם לזה כשרו עכ"פ יס לדון צו כמו חס היי כאן שערות ולהניחן צמקום שהיי לו שערות צתחלה וכן יס רח"י מונה דלח"ר יהודה (שם) חמרה תורה הנח תפילין ציד הנח תפילין צראש מה להלן צמקום הראוי לטווא צנגע ח' היינו שהוא מקום שער לחפוקי צין עיניך דליכא צער ושער וכו' עיי"ש ונמלא צא' שנסרו לו שערותיו צחלי ראשו לפניו ונשאר שם מעט שערות (דהחלת כסירחס) הרי יס צו צער (צמקום שנסרו השערות) וגם שער (שנסתיירו מונקלחן) וא"כ חינו הנחת תפילין כמו צין עיניו ונוש וצח"זו מקום יניח תפילין חלל דלחי דדנין צזה רק כדרך שאר צני"א הוא ככולם. וגם יס זכר לדבר (לעפ"י שאינו רח"י) ונוש דלמרינן צמנחות (דף י' ע"א) וכן פירש"י (צפ"י הלורע) על מקום דם האשם חפ"י נתקנה הדם שאין הדם גורם חלל המקום גורם וה"כ י"ל הוא מקום הנחת תפילין גם כשאין לו שם עתה שערות כלל. חולס זה ל"ע צווי שהוא קרח ראשו מנעוריו חו כל חלי ראשו של דד פניו חין לו לומעלה שערות כלל והאיך ישער ונקום הנחת תפילין וכפי הנראה לריך לנעות להסמיר להניחם לומעלה יותר עד שילא הספק מולצו וידע כי לחלם חמר ישנו שער צמקום זה צודחי וגט לריך לזהר שלא יעלם יותר מלחי היינו להניחם לומעלה ומקו' שנוחו של תינוק רופס ושם חינו עוד ונקום הנחת תפילין